

‘Altijd aan’ van Pieter Verelst is een warm welkom in de gedachten van de Kempische chaoot

Pieter Verelst is al jaren een van onze interessantste cabaretiers, en dat blijft hij met ‘Altijd aan’, een voorstelling zo vol, raar, verrassend en exuberant als zijn eigen brein.

Pieter Verelst heeft géén ADHD, vertelt hij bij de aanvang van ‘Altijd aan’. Want dat voelt volgens zij die het kunnen weten aan als een trein waar je niet van af kan, terwijl de cabaretier zijn bovenkamer eerder voorstelt als de combinatie van tíén tgv’s waarvan de conducteurs aldoor lopen te schreeuwen. Zijn nieuwe voorstelling moet dat gevoel verbeelden, het is een warm welkom in de gedachten van de Kempische chaoot.

Concreet betekent dat een show die alles heeft wat de vorige shows van de rotgetalenteerde Verelst ook al hadden, maar dan méér. Meer absurde verhalen, meer rappe riedels op de piano, meer dansjes, smoelen, musicalnummers, snelwandelingen, vlaggetjes op kale hoofden op de tweede rij en andere inventieve fratsen met het publiek.

Waar in zijn vorige voorstelling ‘Ten aarzel’ de kunstjes soms in de weg gingen staan van de kunst, zit die verhouding nu beter. Het is een kwestie van spanning, en die vertrekt hier vanuit de vraag of Verelst zich zal laten testen bij een psychiater of niet. Telkens hij de deur van de praktijk nadert, is er wel een of andere kleurrijke gedachte die hem afleidt.

Bron *Chris Stessens*

Dat pornofilms minstens even goed zijn als je ze achterstevoren speelt, of hoe je je relatie kan redden door een hartaanval te faken. Wat hij overigens min of meer demonstreert, en zo speelt Verelst vaker met zijn toehoorders en de ruimte waarin ze zitten. Moeilijk om het uit te leggen zonder veel weg te geven, maar in zijn wandeling naar de vestiaire, zijn exposé over wandelende takken en zijn truc met de botsballen laat hij zijn vernuft zien, niet alleen als tekstschrijver en -brenger, maar als kunstenaar tout court.

Vorm en inhoud komen mooi samen op het einde: de vele vondsten (Confetti! Botsballen! Wandelende takken!) leiden ons af van het verhaal en Verelst van de vraag waarop de psychiater hem een antwoord kan geven. De apotheose is geen klare, emotionele afronding van het verhaal, wel een even dwaze als verbazende musical-goochel-danspotpourri, met een hoofdrol voor een kaartspel en heel veel bloemen.

Naast verwondering, de wens om een midweekje in Verelsts hoofd te wonen en de gedachte dat dit met al zijn prikkels uitstekend zou werken als schoolvoorstelling, blijft vooral de vraag hangen of ADHD een stoornis dan wel een kracht is. Wie van 'Altijd aan' heeft genoten, verzint daar met gemak zelf een antwoord op.

Gezien op 20/11 in CC De Velinx, Tongeren.

(HUMO, 24.11.2025)